

O BÍLÉ RŮŽI

Emi A D Emi A D
Smutný časy, kdo by o ně stál, na Moravským poli padnul král
A s ním jeho rytíři, teď Čechy hoří, do království vtrhli Braniboři
Rytíř Olbram v bitvě štěstí měl, i když trochu jinak, nežli chtěl
Zpět se vrací cestou ponurou a šerou, za jedinou krásnou svojí dcerou

Emi A D G
Radost, že je zpátky na svý tvrzi, přišla ale možná trochu brzy
Jeho soused, rytíř a pán ze Smečna, vzkazuje, že doba není bezpečná

Emi A D Emi A D
„Naše panství ochrání a spojí, pokud s vaší dcerou budem svojí“
Pravda se však neříká vždy zcela lehce, krásná panna za muže ho totiž nechce

D Emi A D
Bílá, nebo červená – slzy, nebo smích
Zpět se vrátí ozvěna, jak odraz v očích tvých

Emi A D Emi A D
Rytíř Olbram smutně krčí rameny: „Asi prostě nejste synem štěstěny“
Smečenský pán rozezlen je potupou, v noci pošle vojáky ať to tu rozdupou

Emi A D G
Posádka je pobita v tvrzi co zboří, živá zpráva do světa: to Braniboři

Emi A D Emi A D
Nikomu to proto podezřele nezní, smečenský pán krásnou pannu vězní

D Emi A D
Bílá, nebo červená – růže nebo krev
Není smutek bez jména, když zní žalozpěv

Emi A D Emi A D
Dál odmítá svého nápadníka, dříve si ho nevezme, než jak mu říká
Bílá růže květ, co na svých šatech má, svoji barvu změní a celý zčervená

Emi A D G
Každým dalším „ne“ ho znovu ranila, chtěl jen, aby kapka krve růži zbarvila

Emi A D Emi A D
Myslel že ji vyleká a k sňatku donutí, čepel meče nechtěně vjela jí do hrudi

D Emi A D
Bílá růže zčervenala, on zoufalý byl
Teď pryč na svém koni cválá, nikdy se nevrátil

Její tělo tajně skryli, kde se hradby újí
Na hrob potom vysadili keře bílých růží

Rostly tu a stále budou, samy v celém kraji
Proč se růže barví rudou, navěky se tají

Proč se růže barví rudou, navěky se tají